

EL CLASSISME, EL
DISCURS I L'IDIOMA
D'ADA COLAU

Joan Abril
Español

Filòleg

De set en set

Josep M.
Casasús

Discursos populistes

El populisme es basa en el corrent ideològic, polític, etcètera, que vol defensar els interessos i les aspiracions del poble. Hi ha una segona accepció, però, basada en aquest cas en l'aprofitament demagògic de les aspiracions del poble per obtenir un benefici. D'aquests dos significats, ¿quin creieu que s'ajusta més a la nova línia del partit que governa l'Ajuntament de Barcelona? Analitzem els fets.

DIUMENGE 19 DE JULIOL, al Fòrum de Barcelona es va celebrar el dia nacional de Colòmbia, on milers de catalans d'origen colombià van celebrar la independència del país d'origen. L'organització va decidir que l'acte oficial el presentés un jove colombià parlant en català, en un català perfecte. A l'hora dels discursos polítics, va parlar el primer tinent d'alcalde, Gerardo Pisarello, que ho va fer només en castellà. Quan va ser el torn de l'alcalde de Barcelona, Ada Colau, el seu discurs també va ser en castellà, malgrat que va ser presentada en català.

LA POLÍTICA INTEGRADORA D'AQUEST país –des del model d'immersió lingüística fins a les campanyes de sensibilització lingüística a través del voluntariat per la llengua o els mateixos cursos bàsics del Consorci per a la Normalització Lingüística (CPNL)– sempre s'ha caracteritzat per un esperit d'integració social, dirigit per professionals voluntaristes i vocacionals, convençuts que la llengua i la cultura catalanes, des de la diversitat lingüística alhora, uneix en lloc de dividir.

MALAURADAMENT, EL DISCURS EN castellà de l'alcalde i el tinent d'alcalde és un missatge clar que el castellà és la llengua que hem d'emprar quan ens trobem davant un col·lectiu d'immigrants colombians (amb dades Idescat 2014, 31.671 colombians), malgrat que les generacions més joves ja han nascut a Catalunya, hi viuen, hi treballen i tenen descendència, la dels nous catalans amb arrels colombianes de pares o avis. Els discurs de l'alcalde és un discurs classista, que discrimina i potencia guetos immigrants en un

JORDI SOLER

país on el 94,3% de la població entén el català i el 80,4% el sap parlar.

L'ACTITUD DE COLAU I PISARELLO d'adrecar-se en castellà és d'un estil populista, és a dir: com que el públic és d'origen colombià faig el discurs en castellà, sense pensar que la població colombiana a Catalunya són catalans d'origen colombià que viuen també els costums, les festes i les tradicions de la cultura catalana, i també, és clar,

Els discurs de l'alcalde és un discurs classista, que discrimina i potencia guetos immigrants en un país on el 94,3% de la població entén el català i el 80,4% el sap parlar

aprenen el català per tal de practicar-lo (des del juny del 2014, van assistir a cursos de català del CPNL 2.328 catalans de Colòmbia).

SI OBSERVEM AQUESTA ACTITUD amb més amplitud de mires, veiem que té un efecte bumerang, ja no contra la mateixa alcaldessa quan d'aquí a un temps tinguem tendències de vot, sinó sobretot contra aquesta població, que estigmatitzem i separem per la seva llengua i cultura. I això és un flac favor a la llengua i la cultura catalanes, que és patrimoni de tothom, de tots els partits i de totes les organitzacions, i també un flac favor a la convivència i la integració social. Generem classismes. Paradoxalment, l'alcalde peca de classista i, fins i tot sense adonar-se'n, de racista.

NO SÉ SI ARA TENIM MÉS CLAR què és un discurs populista. Espero que el capteniment de les autoritats consistorials barcelonines sigui només l'efecte accidental d'un cop de calor, que desitgem que s'esvaeixi pel bé en comú de què realment volem gaudir catalans de tots els orígens i tradicions.

Ulls forans

L'escriptor, periodista i aviador francès Antoine de Saint-Exupéry desaparegué en un vol de reconeixement demà farà 71 anys. Saint-Exupéry és un dels estrangers que visqueren la guerra d'Espanya. Era corresponsal de *L'Intransigeant* i de *Paris-Soir*. Diu en el llibre *rra dels homes* que havia après l'ofici de pilot sobrevolant terres catalanes. Hi va tornar l'agost del 36. Va veure com la revolució era un pretext per ventilar de manera ben expeditiva vells odis, prejudicis irracionals i obsessions malaltisses. L'octubre del 38 lamenta en una crònica que en un soterrani de Barcelona s'imposa una justícia paradoxal: rígida i severa, i alhora arbitrària i anàrquica. Saint-Exupéry fou un dels intel·lectuals que en aquells anys de prova extrema tocaren a Catalunya i Espanya la realitat més dura que una societat pot experimentar.

No tots la veien com ell. Hi ha tantes realitats com ulls l'observen. Ho havia dit Ortega y Gasset a *L'espectador*: "La realitat només pot ser mirada des del punt de vista que cadascú ocupa, fatalment, en l'univers." Anys després, Paul Watzlawick i els constructivistes fomentarien la idea simplificada que hi ha tantes realitats com observadors.

Per això és necessari preguntar-nos com han vist ulls forans la crueltat d'aquella guerra. També com ho visqueren en la seva carn els qui patiren combats de trinxera i camps de concentració franquistes. Sovint s'oblida que el camp de presoners de Miranda de Ebro, com els restants 193 construïts per Franco, eren més inhumans que els habilitats a França per acollir fugitius que arribaven des de Catalunya. L'escriptor Francesc Grau i Viader ho explica en el seu llibre *Rua de captius*. També aquell camp de concentració fou vist per ulls de presoners forans. És el cas rellevant del professor Jacques Monod, premi Nobel de fisiologia i de medicina. Trenta anys després de ser alliberat va publicar *Le hasard et la nécessité*, un assaig sobre la filosofia natural de la biologia moderna. Podia donar fe de la brutalitat feixista. La Catalunya d'ara també cal posar-la davant d'ulls forans.

EN
SÍSIF

Jordi
Soler

